

Publicerad 2020-11-28 20:18 av erkki

En gammal ständigt aktuell text. Eller?

Reparation av ljusstake

Det kanske är ett ålderstecken, det där med att inte tänka sig för. En elektrisk adventsljusstake, som vi tycker är mycket fin, vägrade. Det är väl en lampa som gått sönder. Vilken? Så går Ingenjörn metodiskt tillväga. Hämtar universalinstrumentet. Konstaterar att alla lampor har ung samma resistans. Dvs är hela?! Kan det vara sladdströmbrytaren som har oxiderat sedan förra julen. Nähä. inga skruvar. Engångsmonterad. Typiskt. Genomborra sladden efter strömbrytarn med 2 knappnålar för att mäta spänning. Vorsicht! 220 V. Det var strömbrytarn! Jag hade bara några tiondels volt. Naturligtvis en billig engångspinal som ärgat. Trots att staken var så dyr! Lurad igen! Bände isär skiten och mätte med fara för eget liv direkt på de uppsprättade kontaktblecken. Fortfarande ca 0,4 V. Eller 0 vid frånslag. Så den reagerade uppenbarligen. Men det var långt kvar till 220 V. Det var ca 0,4 V både före och efter strömbrytarn (när den var tillslagen). Var det väggkontakten? Hopsvetsad den också. Klippte av sladden och satte dit en ny. Fanns gamla begagnade i källarn. Tejpad ihop strömbrytarn så gott det gick. Blev rätt tjusig med gul eltejp på det i övrigt vita.

Om jag blev färdig snart? Det skulle ju vara lätt fixat och alla lamporna var ju hela.

INTE ÄN!!!

Det har i många år varit ett gott förhållande mellan mig och hustrun, och jag kände mig för ett ögonblick orättvist behandlad, jag som jobbade så intensivt, och tänkte ännu intensivare på hur detta mystiska fel kunde ha hänt av sig själv över vintern. På vinden. Så sedan följde en frän motfråga om hon hade kaffe. Jodå, det var just nybryggt, meddelades med vän stämma. Det smakade gott, frågan färdig-med-ljusstaken upprepades inte och jag laddade batterierna och var ganska tyst. För jag skulle ha igång den förbannade ljusstaken.

Jag kom att tänka på en tänkare som heter Edward de Bono som en gång lär ha sagt att om det är jobbigt att gräva på ett ställe, så försök gräva på ett annat.

Var det rätt sorts lampor iskruvade? Självklart, det gick ju förra julen. Men kollade ändå. Fram med luppen. Jodå. Sladden kunde ju inte ha pajat av sig själv. Ljusstaken var ju bara ett par år gammal. Nu följde en fas av ganska ologiskt letande över hela ljusstaken. Att den snart låg i sina beståndsdelar behöver väl knappast sägas.

Så upptäcker jag att jag försökt mäta växelspanning på likströmsmätområdet!

Jag tog paus. Satte på en CD med lugn och fin musik, och försökte vara psykologisk mot mig själv.

Kunde man köpa nya ljusstakar av samma fina sort? Vi hade ju en till och ville ha 2 lika. Det var en fin affär

med trevliga biträden. Men. Så kom tanken: Ge upp? Icke! Men med rätt mätområde kunde nu ganska snabbt konstateras att en lamphållare böjts till. Strax efteråt fungerade den ännu inte hoplimmade och hopskruvade, hoplödda, sladdskarvade elljusstaken. På lite håll syntes inget. Så får jag veta att hustrun själv hade tyckt att en lamphållare inte känts som vanligt när hon försökt med olika lampor innan jag konsulterades. Och provat att böja till kontaktblecken med baksidan av en tesked! Änglavakt hade hon haft. Och det vet hon nu till döddagar. När jag fick höra detta, hade en lång skarvsladd inkopplad och jagade henne med denna lysande eldgaffel. På skoj. Tyckte jag.

Lampan lyste fint det lilla som var kvar av den lördagen. På morgonen var den släckt igen, men det är en annan historia.

oo

… och den visste jag inte förrän den 8 dec 2007. Den förra episoden tilldrog sig i advent 2006. Ljusstaken stod nämligen släckt resten av ”säsongen” förra året och fick sin sedvanliga vår-sommar-höstvila på vinden. Uppgivet. Orkade inte ens kolla om någon lampa pajat.

Så i år aktualiserades alltihop igen. Jag hämtade ett mätinstrument, samt tog med hela verktygslådan till ljusstaken, för här skulle arbetas metodiskt. Igen. MINA NYSTRUKNA GARDINER!!. Hoppsan verktygslådan hade kommit för nära. Nåja. Lugnt och metodiskt var det. I en av ljushållarna fick jag instrumentet att åtminstone reagera. Med alla andra ”ljus” iskruvade. Måste vara en kallödning där inne i ljushållaren. (Det var ännu ett exempel på hur intuitionen så lätt tar kommandot över det nyktert analytiska) Omöjlig att ta isär. De limmar bra där nere i Markaryd. Nä, detta får tillverkaren ta itu med. Läger inte mer tid på detta. Cyklar till andra ändan av stan för att konstatera att innehavaren fått en massa barn och lagt ner. Men i Örgryte, (ett stenkast hemifrån) saluförs dessa lampor, sa en närbelägen antikhandlare som kunde sitt grannskap väl och lite till. På hemvägen kollar jag med en inredningsaffär, som hänvisar till en liten affär på Engelbrektsgatan, där det står Elektriska reparationer, med en massa fula elljusstakar i skyltfönstren. Cyklade dit. De kanske har en fin, snygg annan, i butiken, om än inte exakt likadan? Jag gick in.

- Jag har ett fabrikationsfel, tänkte jag, och lät felformuleringen passera läpparna, väl medveten om tvetydigheten. Hon missade inte sin chans, och sa mycket elegant: ”Du menar väl ljusstaken?” Fan vet, tänkte jag, och funderade på en replik, medan hon gick på: - Man kan inte reklamera elljusstakar, om det…nu gäller den. Inredningsbutiken intill hade informerat om att Gunilla är bra, en medelålders, mörkögd, mörkhårig och rundnätt dam, i ensamt majestät bakom disken i elbutiken.

”- Man kan inte reklamera mig heller, men ljusstaken kan man kanske reparera eller åtminstone byta ut. Är det ett hopplöst fall? Ljusstaken”, sa jag.

(I hennes ögon läste jag att karlar inte kan repareras, men väl bytas ut.) Hon tog kommandot i vår diskussion, som gick över till laddningar av annat slag.

Slutsålt, jag beställer nya i mars, sa hon. Jag (som gärna ville ha den att fungera) förklarar mitt metodiska tillvägagångssätt i felsökningen, men hon avbryter och deklarerar att det inte går att komma åt kallödnings, att ljusstaken kommer från Kina, trots att det står ”Marks slöjd” på den. Jag kryddade mina repliker med så många elektriska facktermer, t ex seriekoppling och resistans i lamporna, som jag kunde komma på, så hon skulle förstå, att det mest elementära var gjort i felsökningsarbetet. Men hon lyssnar inte. Medan vi, dvs mest hon, pratar pillar hon i lamphållarna i den med en fin skruvmejsel. Och plötsligt: Den lyser! ”Det brukar vara plåtblecken som inte ger kontakt”, sa hon. 70 kr tar jag för detta.

Häxkonster, tänkte jag, är det inte lite spåkärning över tanten? Men... Kollade jag inte blecken? Det var ju samma fel som förra året! Jag funderade sedan en stund på vad för slags fabriktionsfel jag själv är behäftad med. Men är ändå belåten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren erkänner med Poeter.se id #27859 innehar upphovsrätten